

klart, at alle de Betingelser, der i saa Henseende kunde stilles, vilde være aldeles uskrigtbare. Men der er endnu en anden Grund, som gjør, at selv om Regjeringen havde villet eller vilde gaae ind paa at lade Forfatningsloven her brøste, saa kunde det dog ikke nytte os i saa Henseende at stille Betingelser til den, medmindre vi først og fremmest skulde stille den Betingelse, at den ikke maatte være en saadan, som den væsentlig er, at den ikke maatte være en saadan foranderlig Lov, som den selv udgiver sig for at være, og saa foranderlig, at der jo ikke kan tænkes nogen Bestemmelse deri, hvorpaa man skulde kunne bygge som Noget, der skulde være varigt, saalænge som Fællesforfatningen er i Kraft. Derfor seer jeg ogsaa i Rigsdagstidenden, at en af de ærede Ministre (Cultusministeren) i Anledning af en af de Forsudsætninger, som det andet Thing fandt sig besøjet til at stille, nemlig om; at vort Samtykke kun skal gjælde saalænge, som denne Fællesforfatning var i anerkjendt Kraft og Virksomhed, — dertil har svaret, at det maatte da være med Undtagelse af den Foranderlighed, der laa i Forfatningslovens egen Natur. Jeg mener derfor, at det vil være aldeles nødvendigt, at de Betingelser, som vi finde det nødvendigt paa Kongerigets og det danske Folks Vegne at sætte, maae sættes med Hensyn til Fællesforfatningen idethale, og kunne slet ikke henføres til dette Udkast, ligesom det slet ikke kan eller maa berolige os, om alle de Betingelser, som vi vilde stille, sandtes indrømmede i dette Udkast. Vi have kun faaet dette Udkast til Eftersyn, til Oplysning og forsaavidt til Efterretning, at vi, ved at gjenemgaae det, lettere kunne see, hvad det er for Betingelser, den danske Rigsdag nødvendigviis maa stille, og see, hvorvidt Regjeringen for Diebliffet vil være findet at indrømme dem. Nu see vi, at en Deel af disse Betingelser, som vi, efter min Overbeviisning — og jeg formoder efter hele Thingets Overbeviisning — nødvendigviis maae stille, forsaavidt ere indrømmede, det vil sige, Udkastet viser, at Regjeringen for Diebliffet er villig til at indrømme dem; men derfor maae de dog alligevel staae ganske uafhængige af dette Udkast, staae som vort Forbehold, idet vi overgive denne

Sag til Regjeringen. Det er jo saaledes. — for at tage et Exempel, der strax ligger for — bestemt eller paatænkt i dette Udkast, at enhver tiltrædende Konge skal aflægge Eed ogsaa paa Grundlovene for de særlige Anliggender. Det er jo vistnok en Betingelse, den danske Rigsdag nødvendigviis maa stille for Kongerigets Vedkommende; men den kan ikke lade være at stille en saadan Betingelse, fordi vi finde, hvad der kunde kaldes en Indrømmelse deraf i Udkastet; thi der er jo Intet, der borger os for, at den paagjældende Paragraph, der indeholder denne Bestemmelse, uden al Medvirkning eller Samtykke af den danske Rigsdag kunde blive forandret, kunde aldeles falde bort, og vi have derom slet Intet at sige. Stille vi derimod Betingelsen med Hensyn til den nye Tingenes Orden til Fællesforfatningen i det Hele, da bliver det en fri Sag for Regjeringen og Fællesforsamlingen, om de heelt eller halvt vilde forandre den omhandlede Paragraph i Forfatningsloven, den kommer da saa kun til at gjælde de andre Landsdele, de andre Grundlove, men kan ikke med nogen Ret komme til at gjælde Grundloven for Kongeriget Danmarks særlige Anliggender. Med det Samme maa jeg erindre om, at der i den samme Paragraph staaer, at Eden, at den skriftlige Kongeudtale skal nedlægges i Rigsraadets Archiv; men det kan jo ikke hjælpe os Noget; vi maatte jo ogsaa have en Bestemmelse for, at den, hvad Kongerigets Grundlov for de særlige Anliggender angaaer, maa nedlægges i den danske Rigsdags Archiv. Dette er saa langt fra at være det Æneste, som vi udtrykkelig maae forbeholde os, skjøndt det alt synes indrømmet i Udkastet, men jeg vilde kun — som jeg haaber tilstrækkeligt klart at have godtgjort. — vise, at det kunde ikke nytte os, om de end alle vare indrømmede, vi maatte dog ligesuldt stille dem, naar vi vilde kunne forsvare baade for Rigsdagen og for det danske Folk, at vi saaledes overgive den Indflydelse paa Fællessagerne, vi hidtil have havt, eller i det Mindste havde Ret til at have, til Regjeringen og til en Fællesforsamling, paa hvis Beslutninger den danske Rigsdag slet ingen umiddelbar Indflydelse skal have. Saaledes troer jeg, at jeg klart har sagt mine Grunde, hvorfor jeg foreslaaer et